

**Horváth Piroska
M. Simon Katalin**

**Színekben
tükröződve**

**Horváth Piroska színvilága
M. Simon Katalin gondolataival**

Színekben tükröződve

2019

Szín,
fényes
világa
álmainak,
benned élek én.

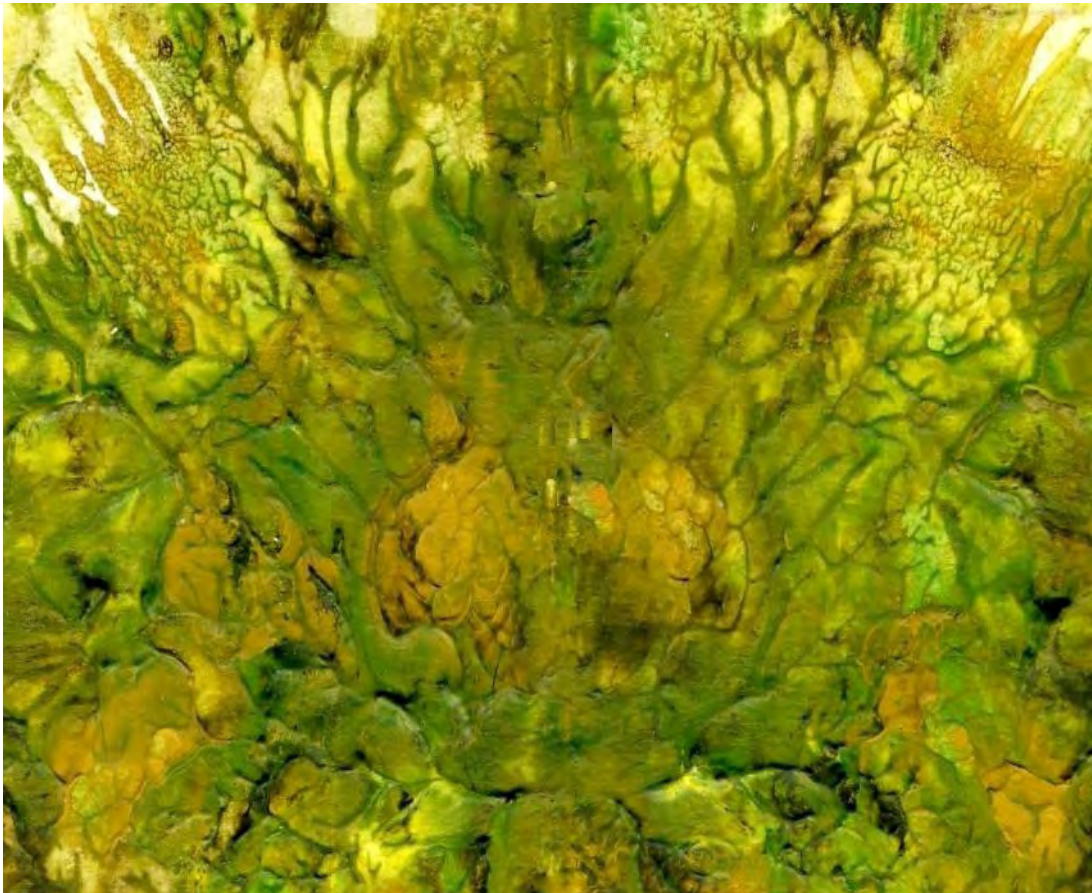
Vers –
költő
fohásza
mindnyájunkért.
Tárjuk ki lelkünk!

Most
eljött
ideje
a szólásnak.
Ó, halld meg szavunk!

Test,
lélek,
értelem -
építkezünk
szünös-szüntelen.

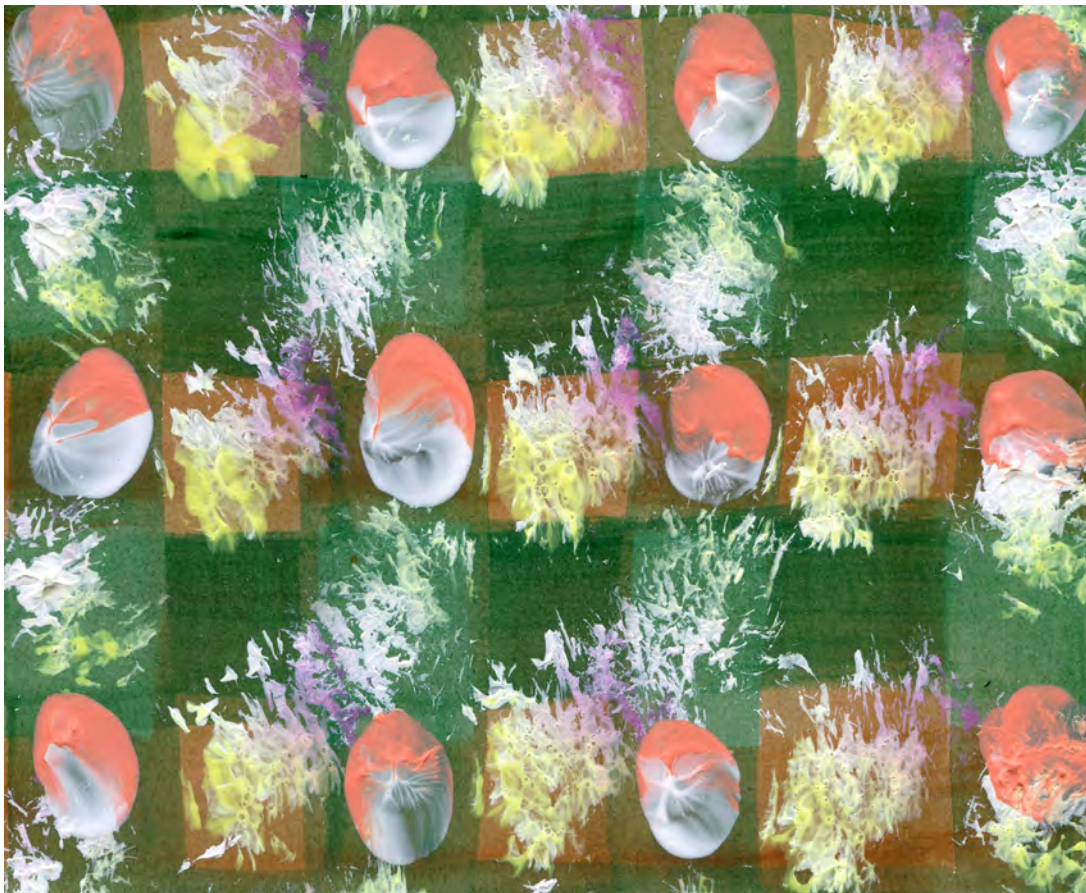
Mit
rozsa
mar, lehull,
mi ellenáll,
csak az éli túl.

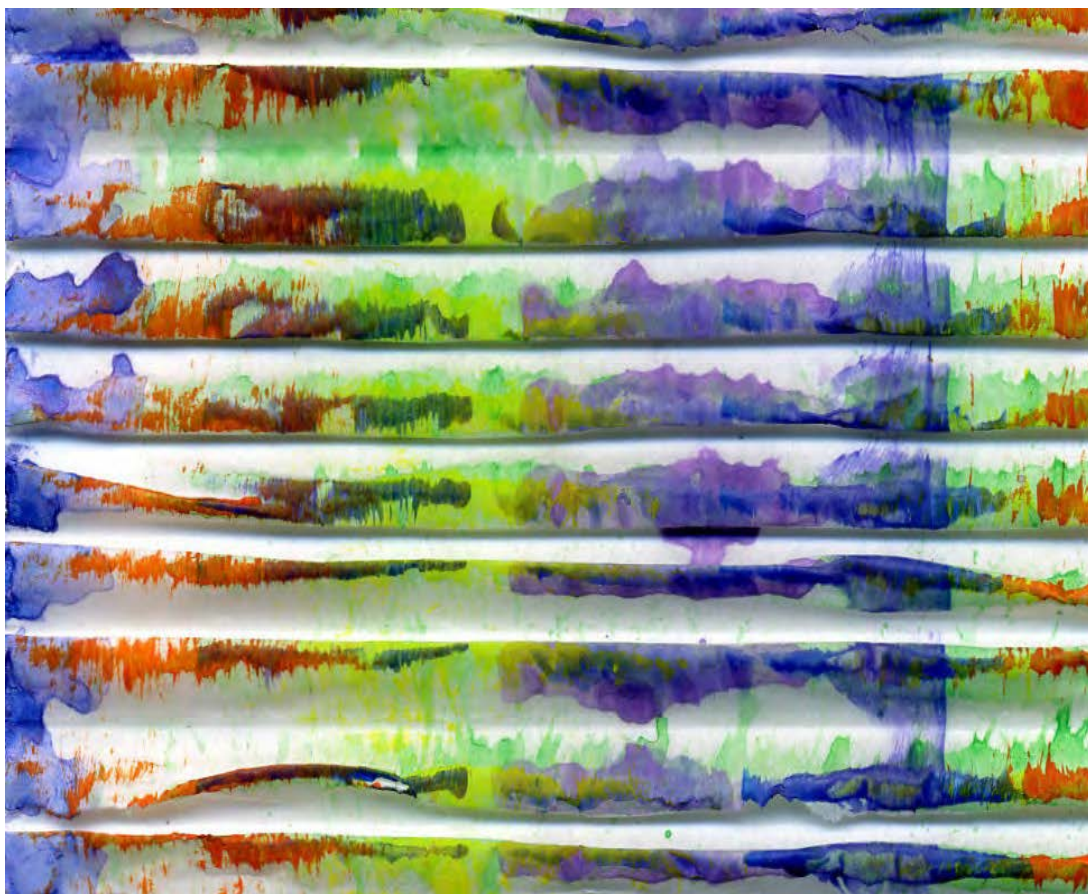
Szó
kell most.
Biztató.
Ha Tőled jön,
egyetlen elég.

Szólj,
szavam,
hirdesd, hogy
a szeretet
megtartó erő!

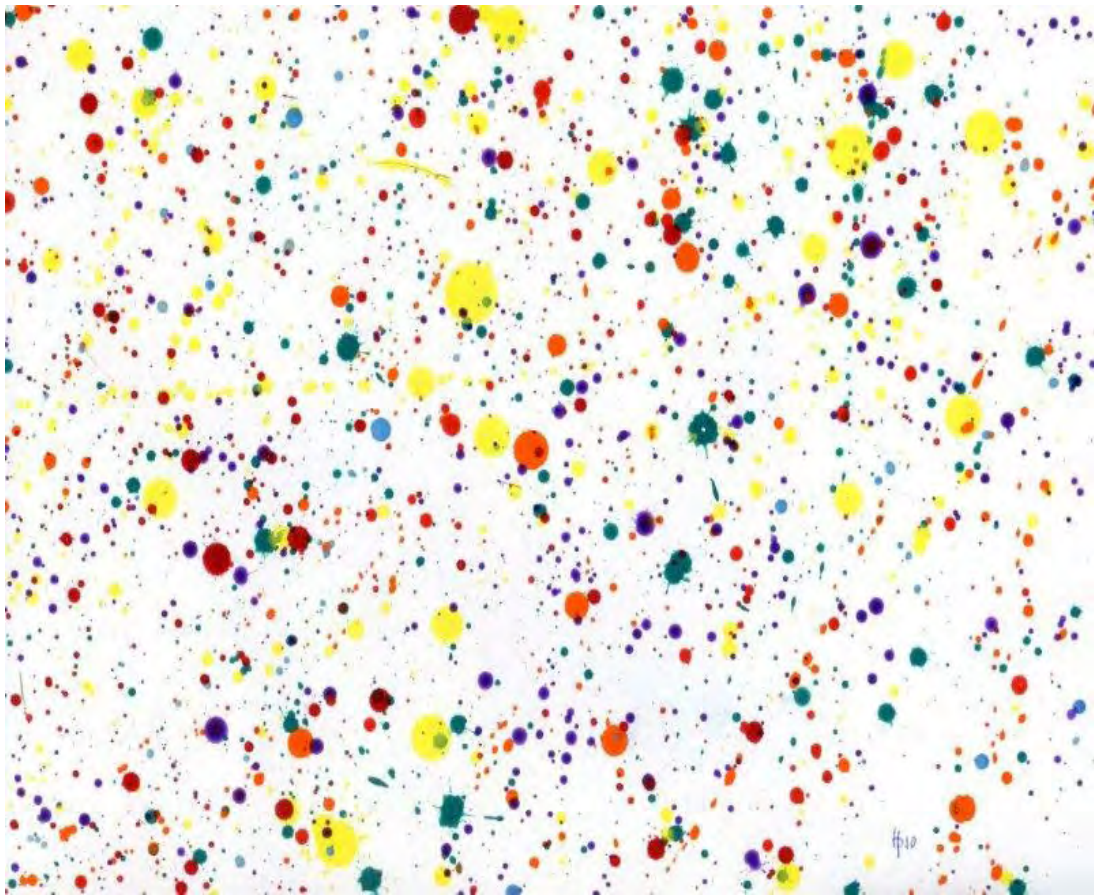
Szót
szóra
csillogó
kalárisba
fűzöm soraim.

Peng
a húr,
zeng a hang,
szálló dalom
szívedre talál?

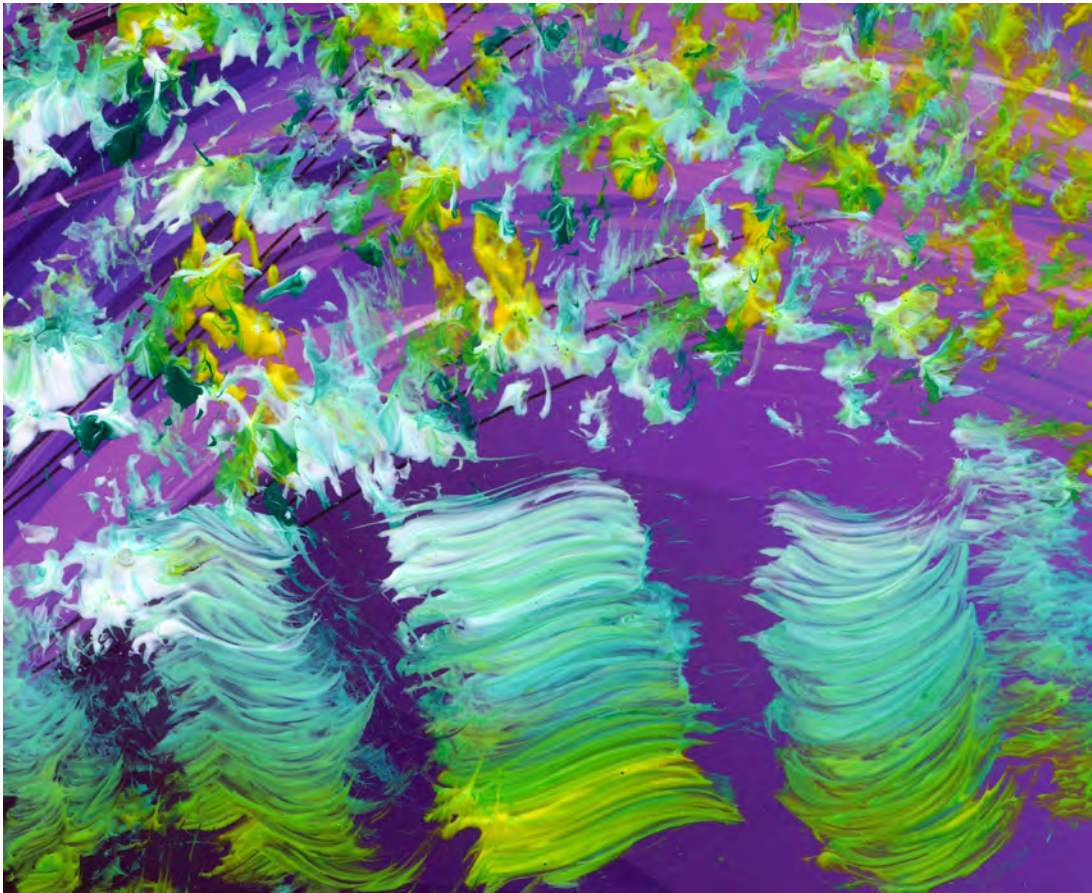
Ma
éjjel
holdfényben
virrasztottak
gondolataim.

Tág
térben
bolyongtak
halványuló
csillagok között.

A
szó,bár
jó gondolat,
semmit se ér,
ha fejedben marad.

Könyv,
te légy
örökké
világunknak
világossága!

Gyűjts
lámpást
értelmem,
sok a bozót,
ne tévedjek el!

Szállj,
szellem,
magasba!
Ott szabadság
vár rád és béke!

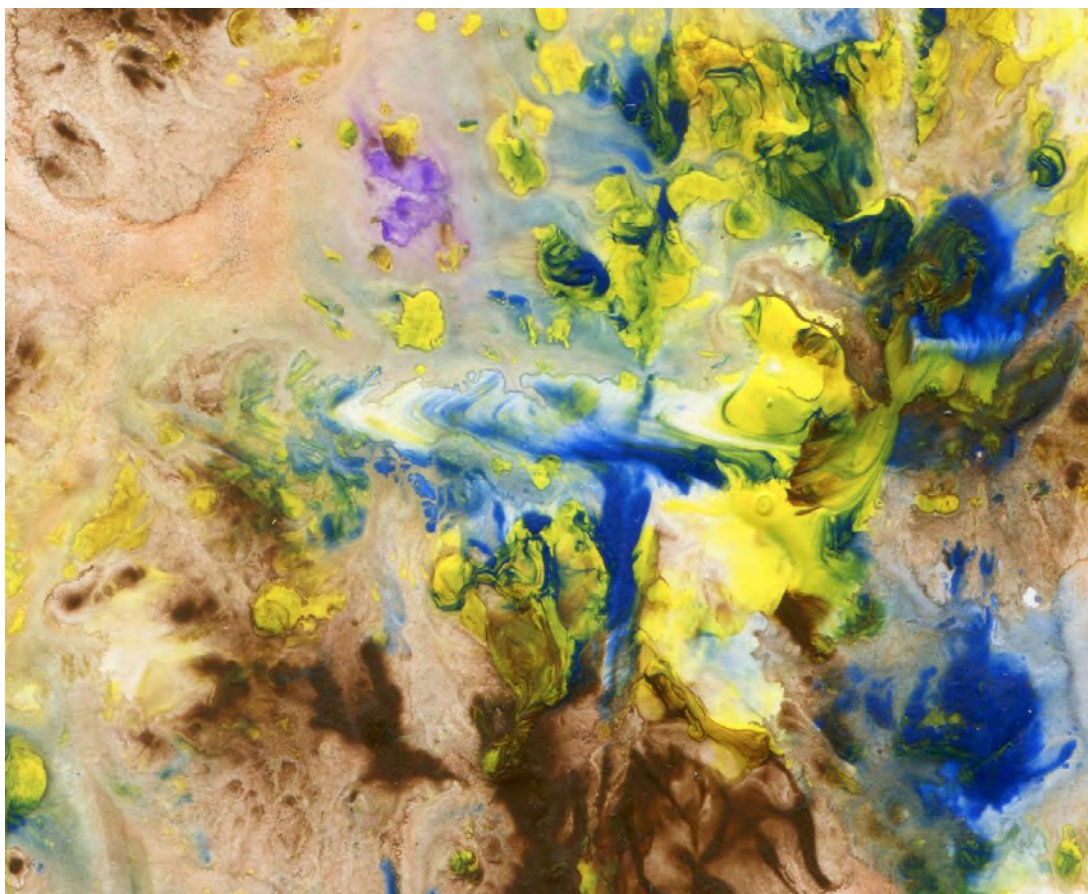
Tér,
rajtad
utazom
át a túlsó
partra egyedül.

Jó
lenne
még pár év!
Gyümölcsözzön,
mi bennem fogant!

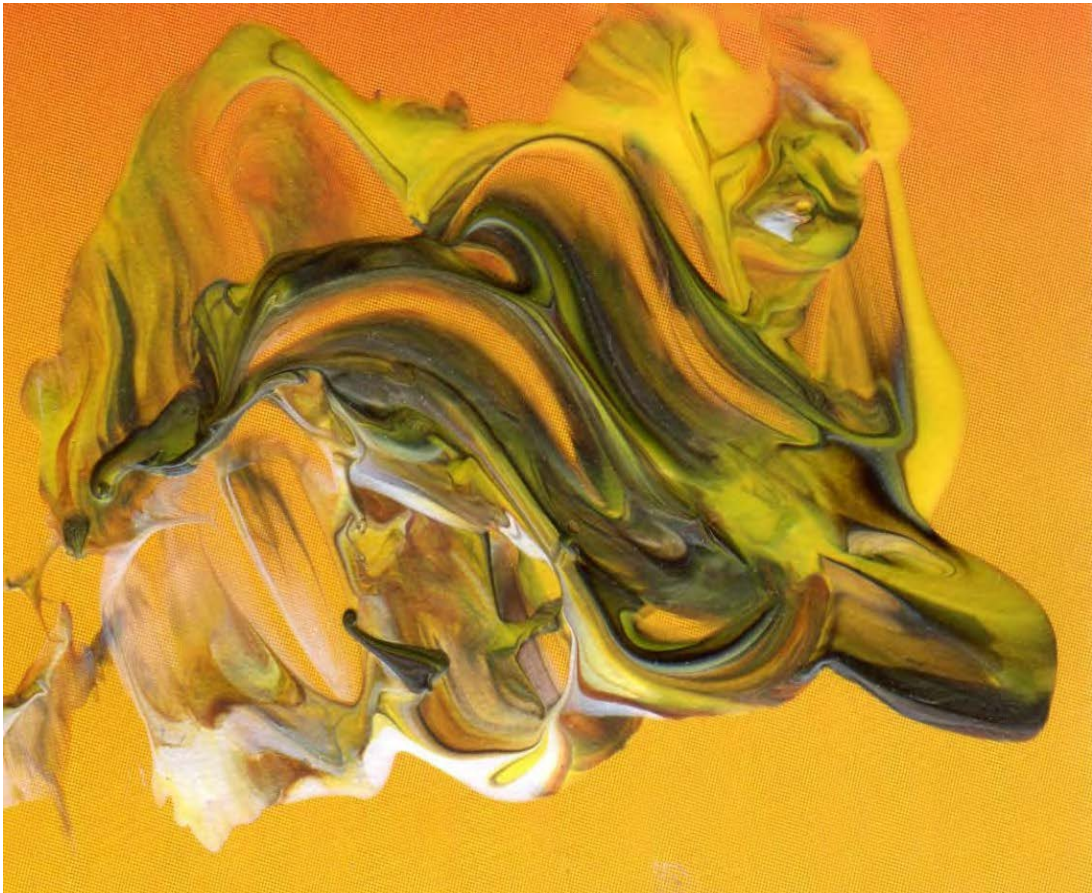
Új
nap jött.
Ereje
éltet, s biztat
újat alkotni.

Mi
tetre
buzdít ma,
megköszönöm.
Holnapom rejtély.

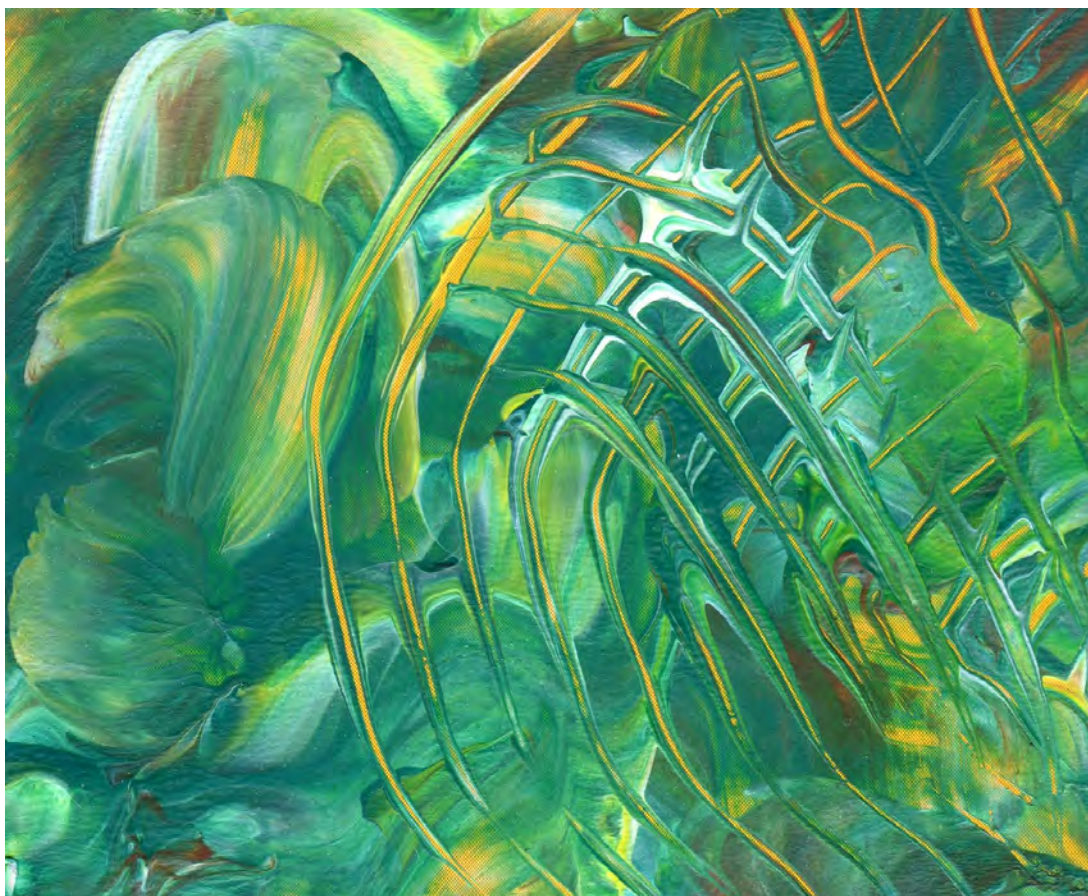
Tudd,
mindig
nem győzünk.
Tévedésünk
legjobb mesterünk.

Ha
mindig
győzünk, egy
reggel vesztes
ágyából kelünk.

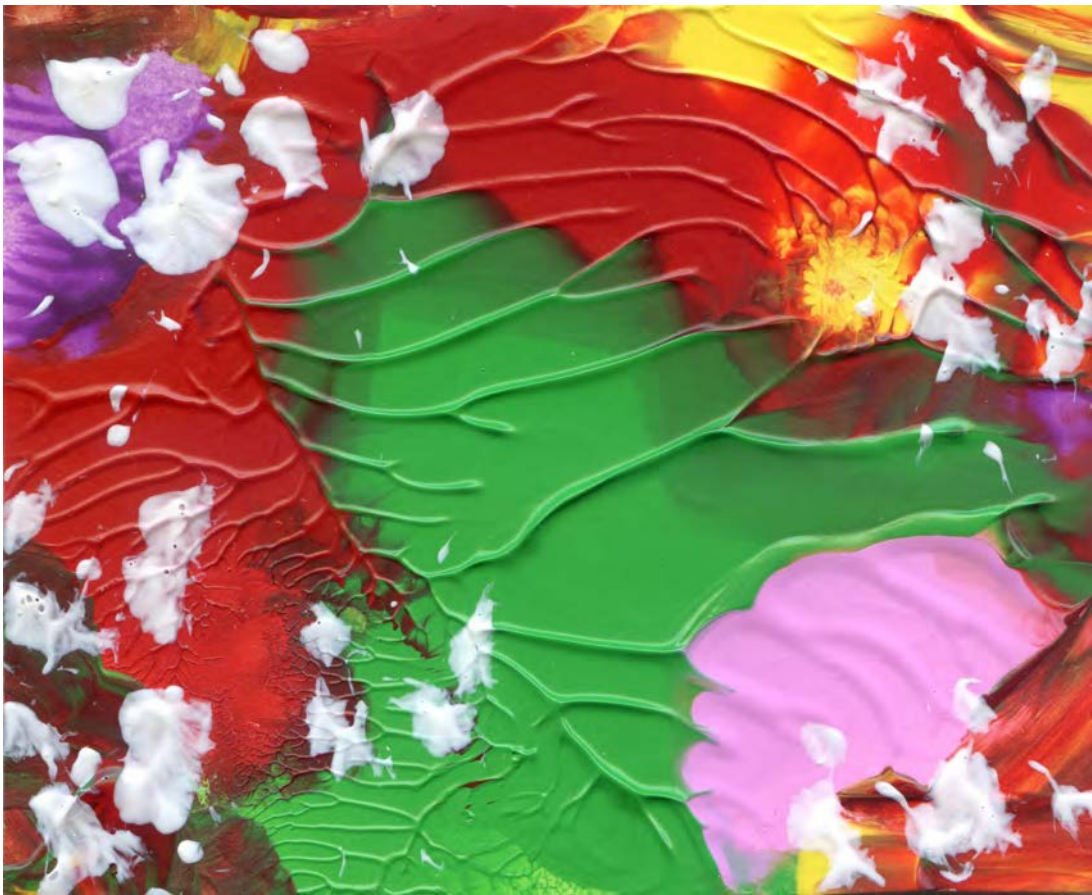
Hit,
ne hagyj
lelkemben
teret silány
megérzéseknek!

Fény,
terítsd
utamra
palástodat!
Lábam botladoz.

Vágy
voltál
lelkemnek,
lettél izzó
testemnek gyönyör.

A
szíved
jobbá tett
engem. Lehullt
lelkemről a zár.

Vád –
gyenge
önmagam
tévedését
terád ruházom.

Szív,
szeress,
ne csüggedj!
Tavasz, nyár, ősz,
tél a te időd.

Éj,
puha
testeddel
ó,takarj be!
Most fázom nagyon.

Míg
tart a
csillagfény,
mesélj nekem
álomszép mesét.

Zúg
a nép:
Szállj le a
keresztről, ha
Isten fia vagy!

Ő
szabad
marad, mint
hegedűn a
húr. Kifeszítve.

Ki
hordja
terheim,
ha tagadom
Istenségedet?

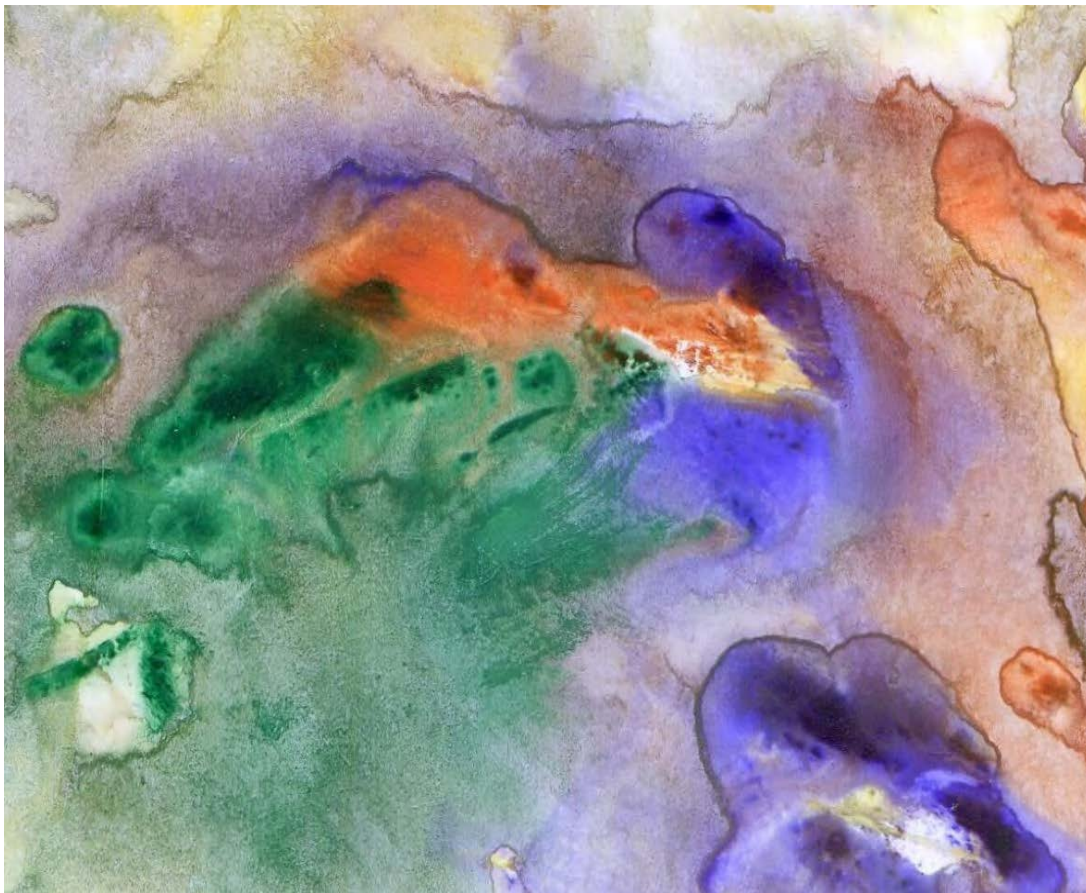
Lágy
kenyér,
belső csend,
szép gondolat
a világ felé.

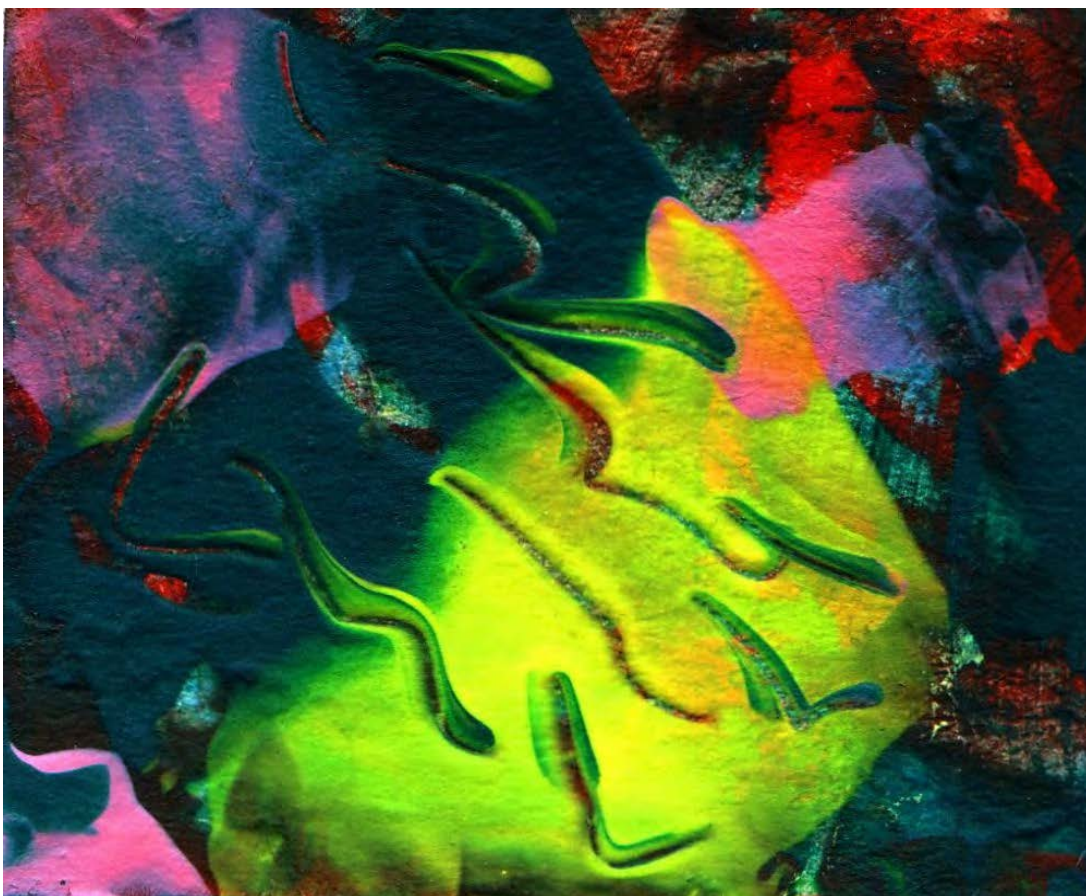
Adj,
és ne
szóljon szád!
Önfegyelméd
szabadságodért.

Fény,
árnyék
kezdettől
együtt táncol,
szeretik egymást.

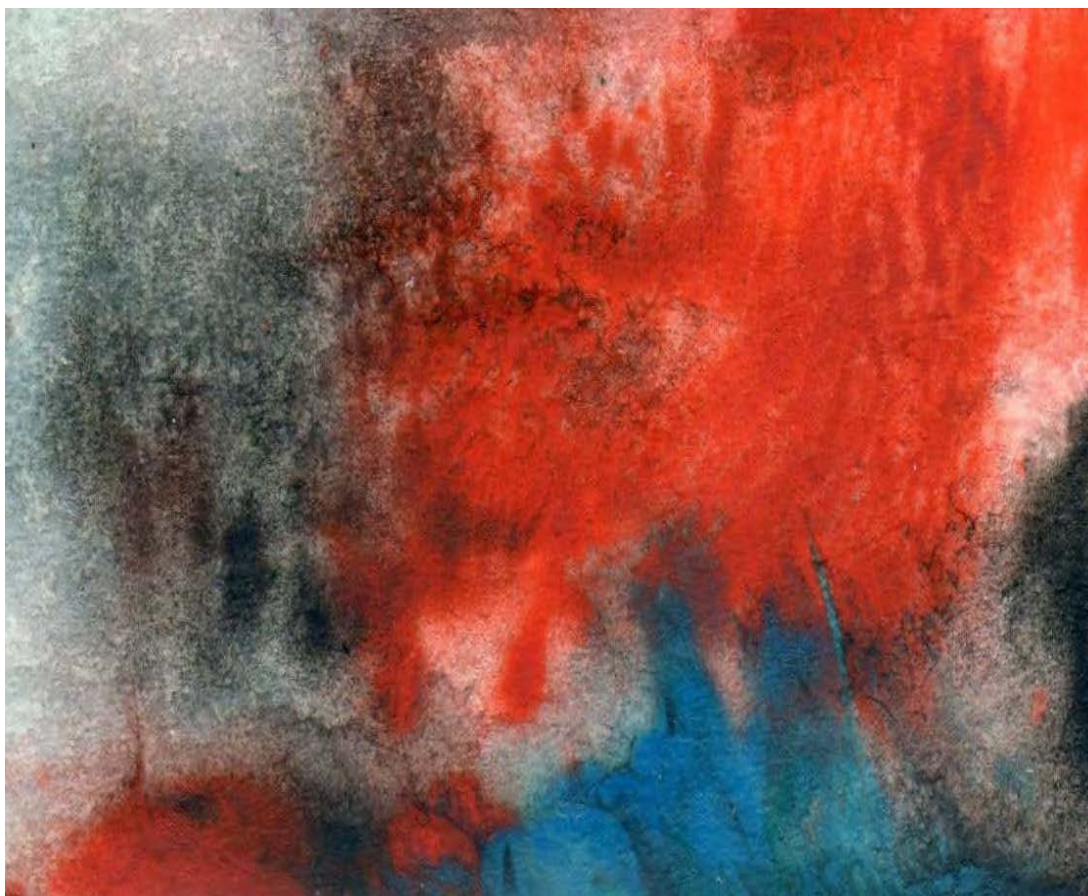
Jó
és rossz
harca dúl
világunkban
a kezdetektől.

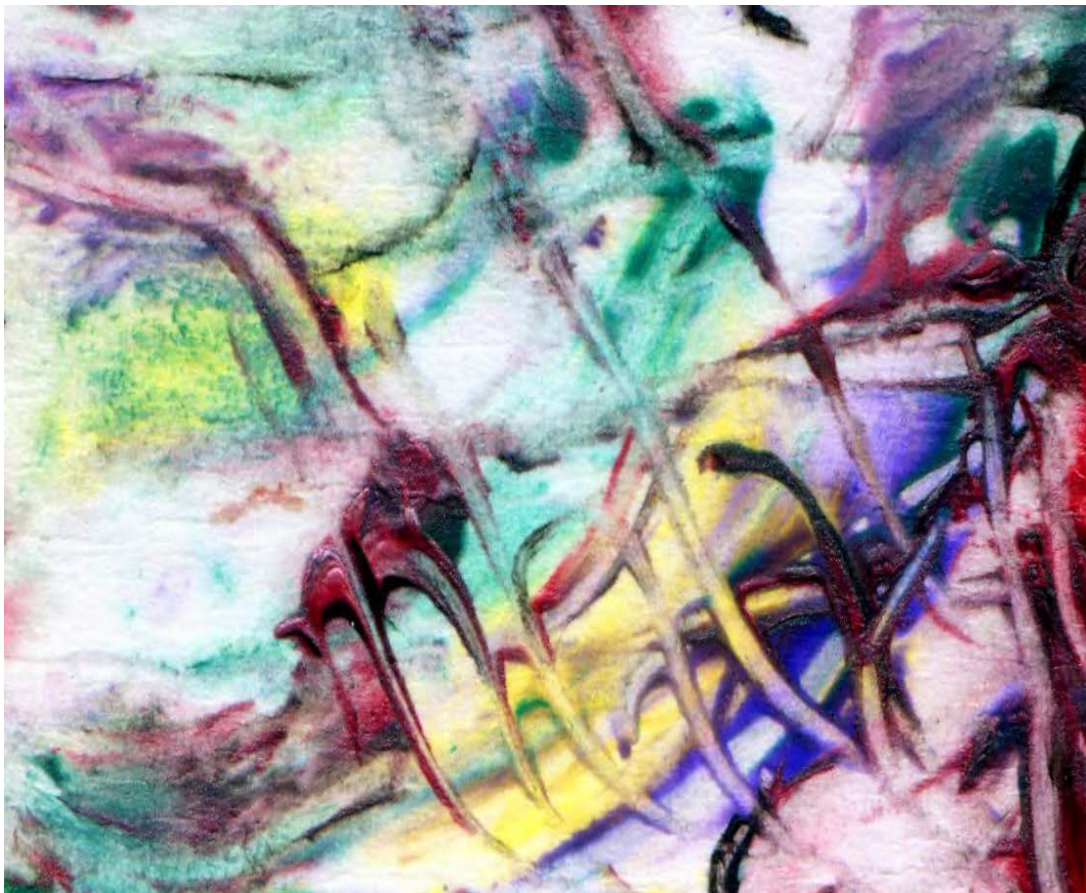
Kéz
kezet
mos. Érdek.
Önzetlenség,
ne hagyd el magad!

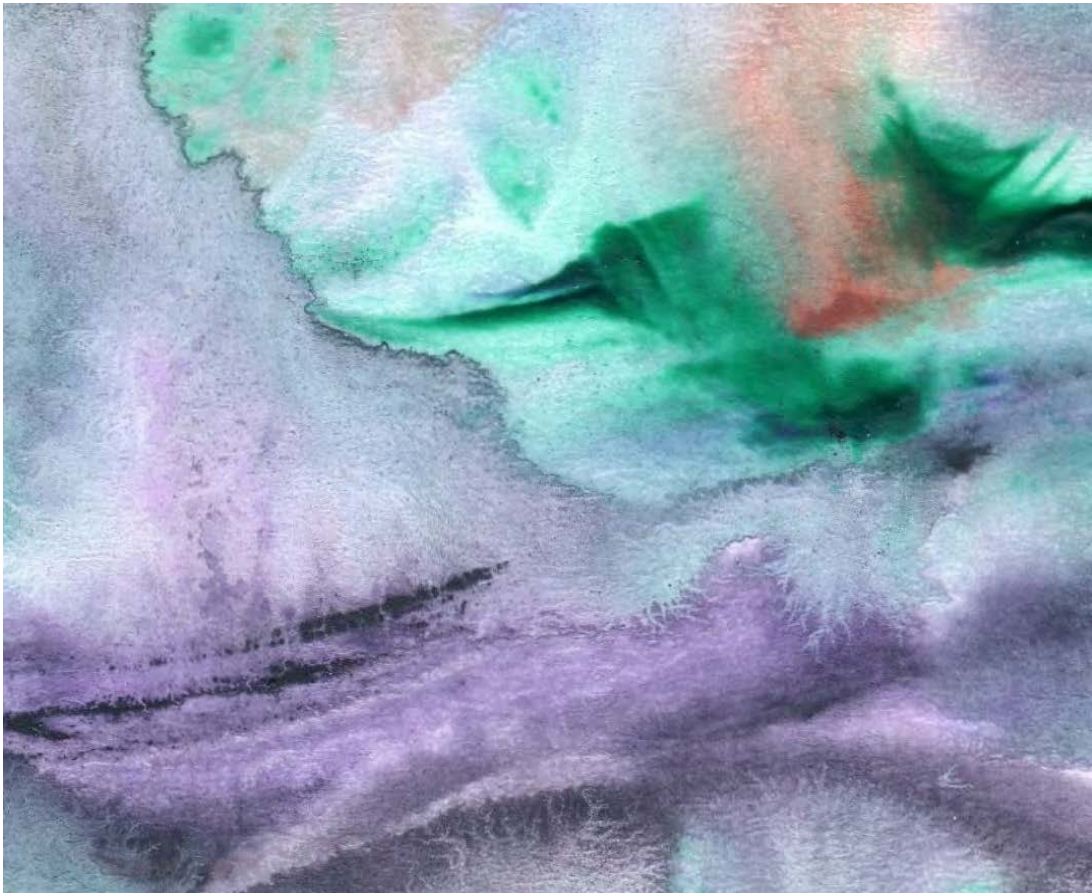
Jó
a szél.
Csónakod
most tedd vízre,
s evezz céلودig!

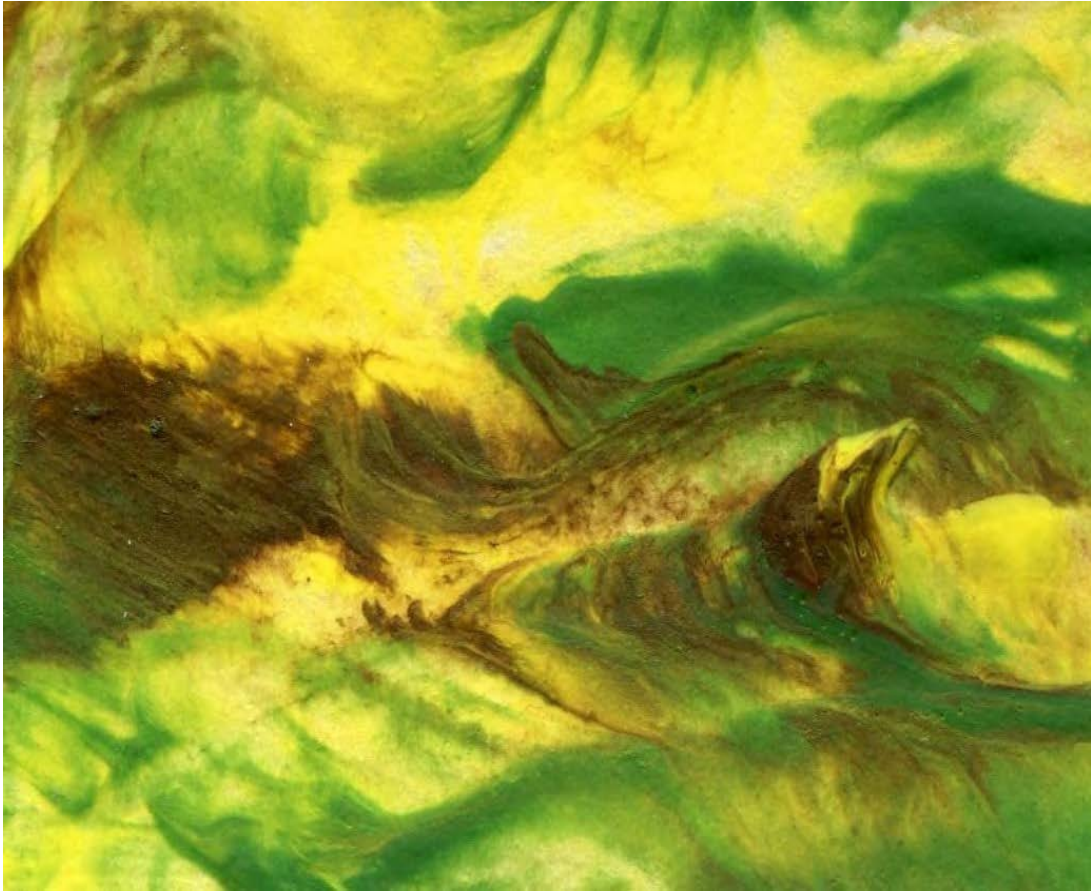
Ím,
várad
homokból
építetted,
s elfújta a szél.

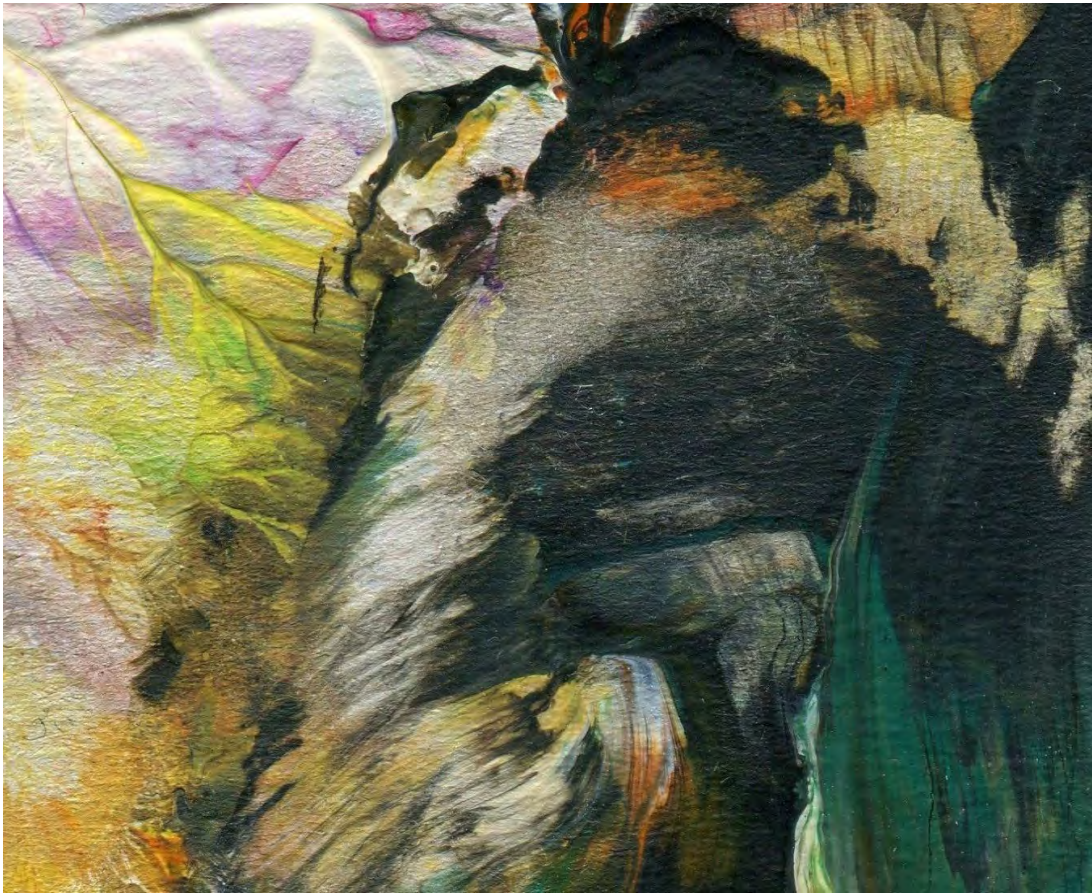
A
sok „de”
fejedben
alkudozik
józanágoddal.

Gúzs
szorít.
Erőnket
felemészti
az aggodalom.

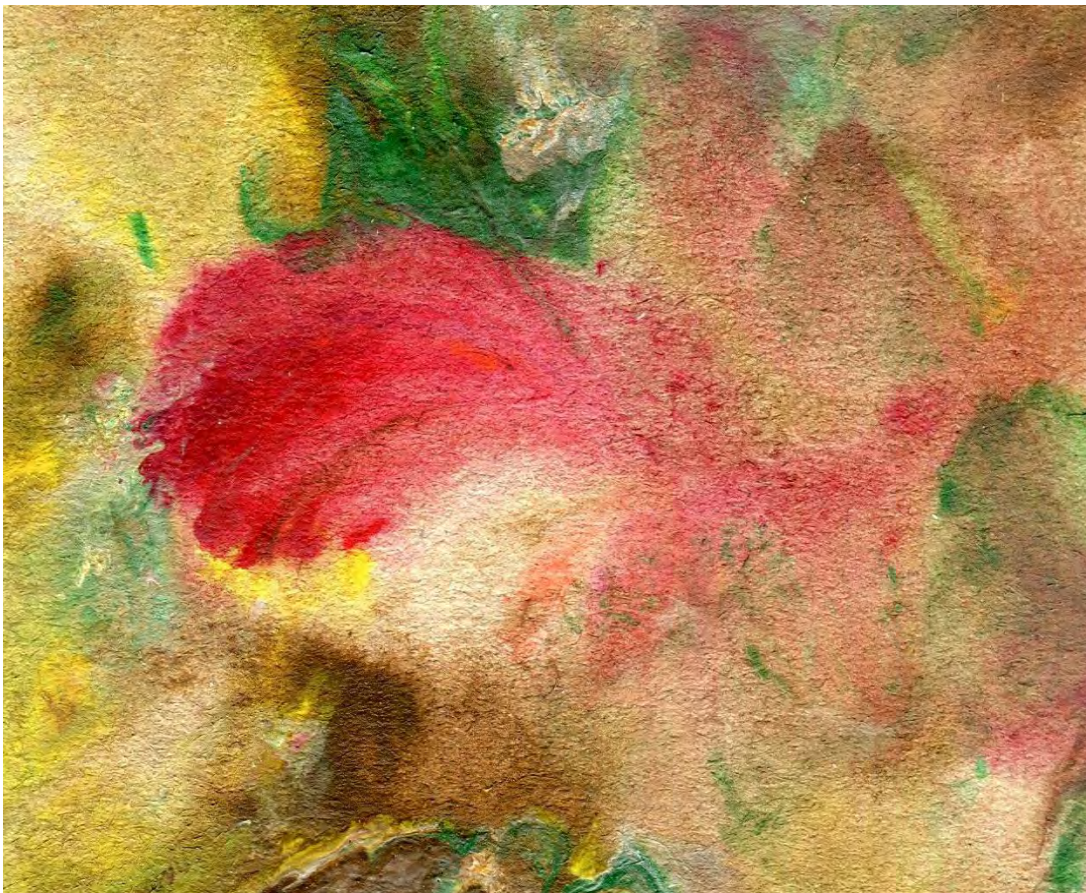
Mint
folyó
ölében
forrásvize,
él bennem e föld.

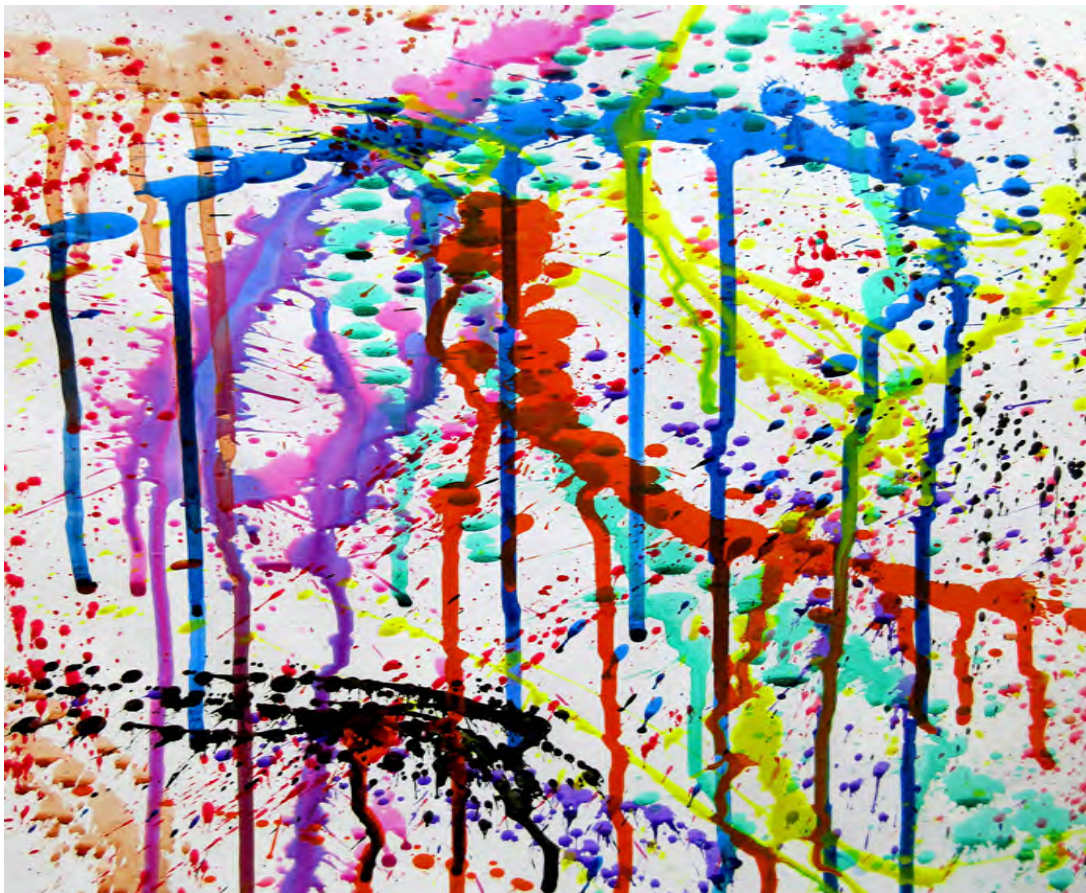
Ár
sodor
erővel.
Ki tudja, hol
s mikor állunk meg.

Fa,
virág,
állatok
tanítanak.
Figyeljünk rájuk!

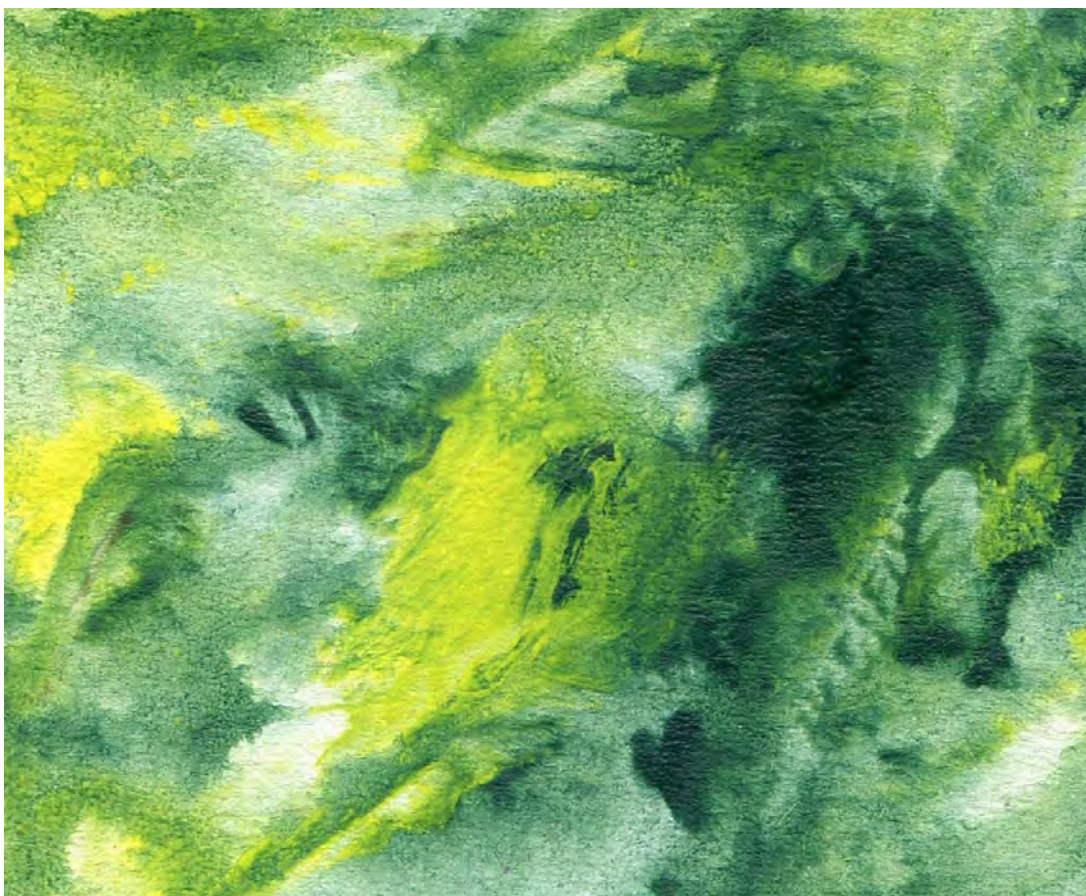
Szép
virág,
már tudom,
mit tudnom kell:
Semmi se örök.

Ess
eső
eleget,
de ne többet.
Háborog a föld.

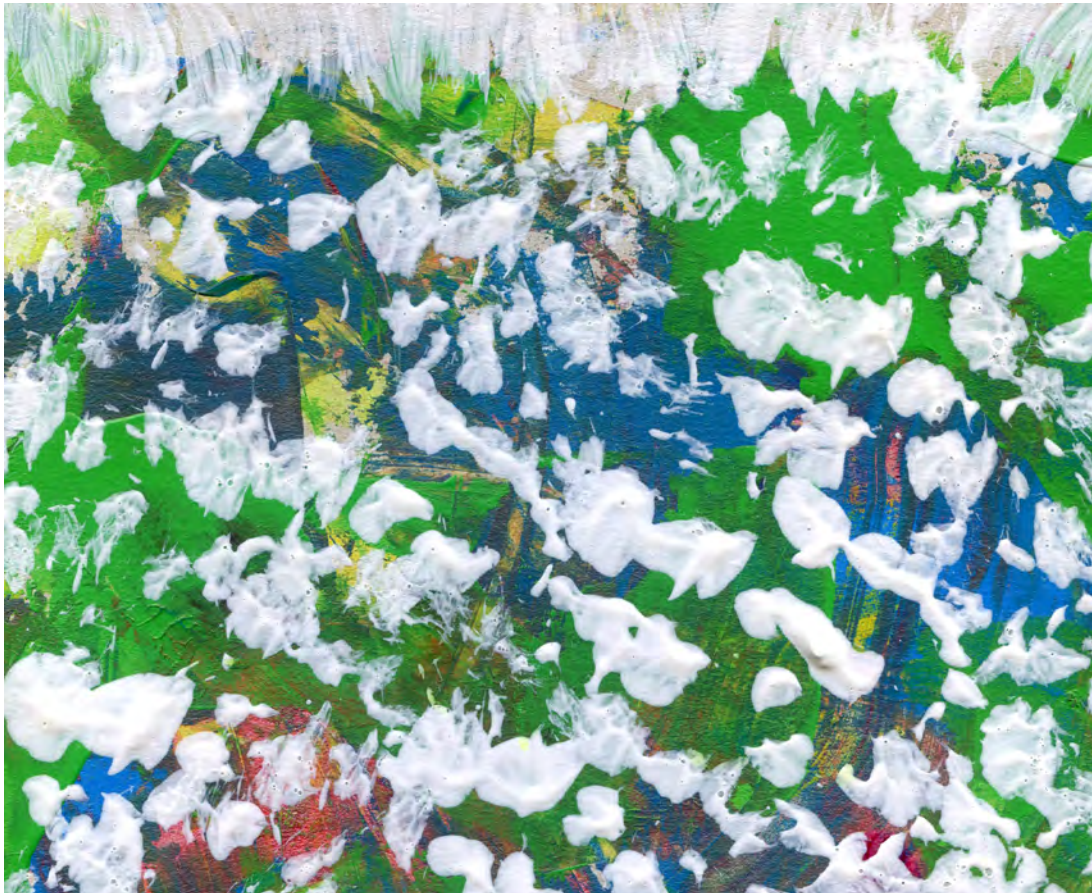
Nyár,
érleld
választott
gyümölcseid,
legyen bő szüret.

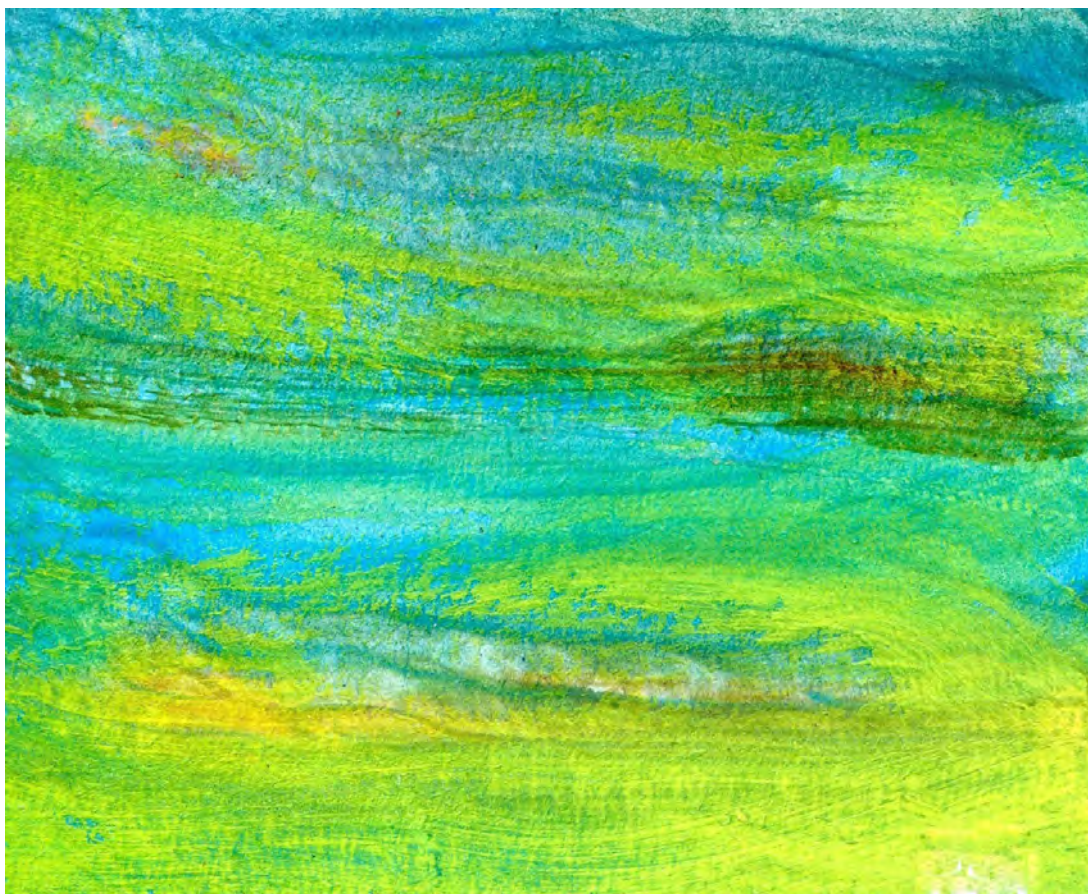
Hű
pásztor,
vidd nyájad
dús mezőre,
ott nyugalmat lel!

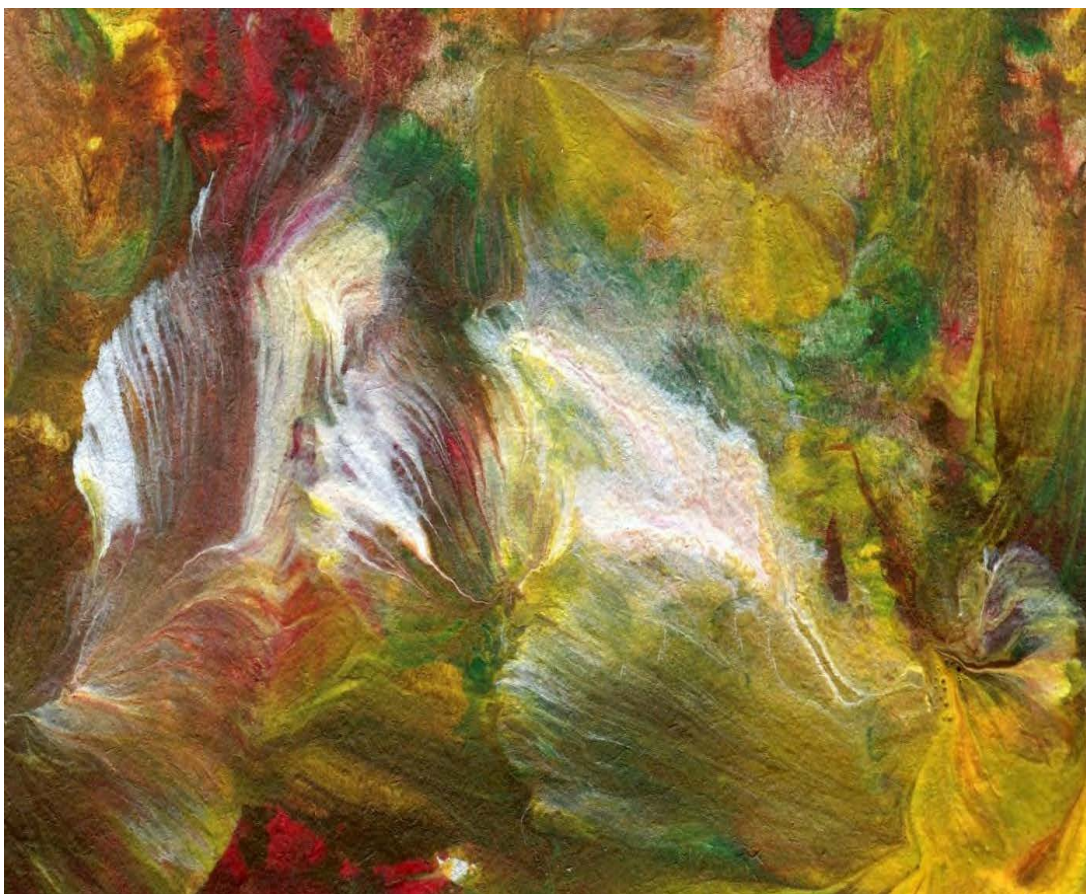
Nap
süti
a mezőt
aratásra
érik az idő.

Még
zöldben
fénylik a
nyárnak szeme.
Merülj el benne!

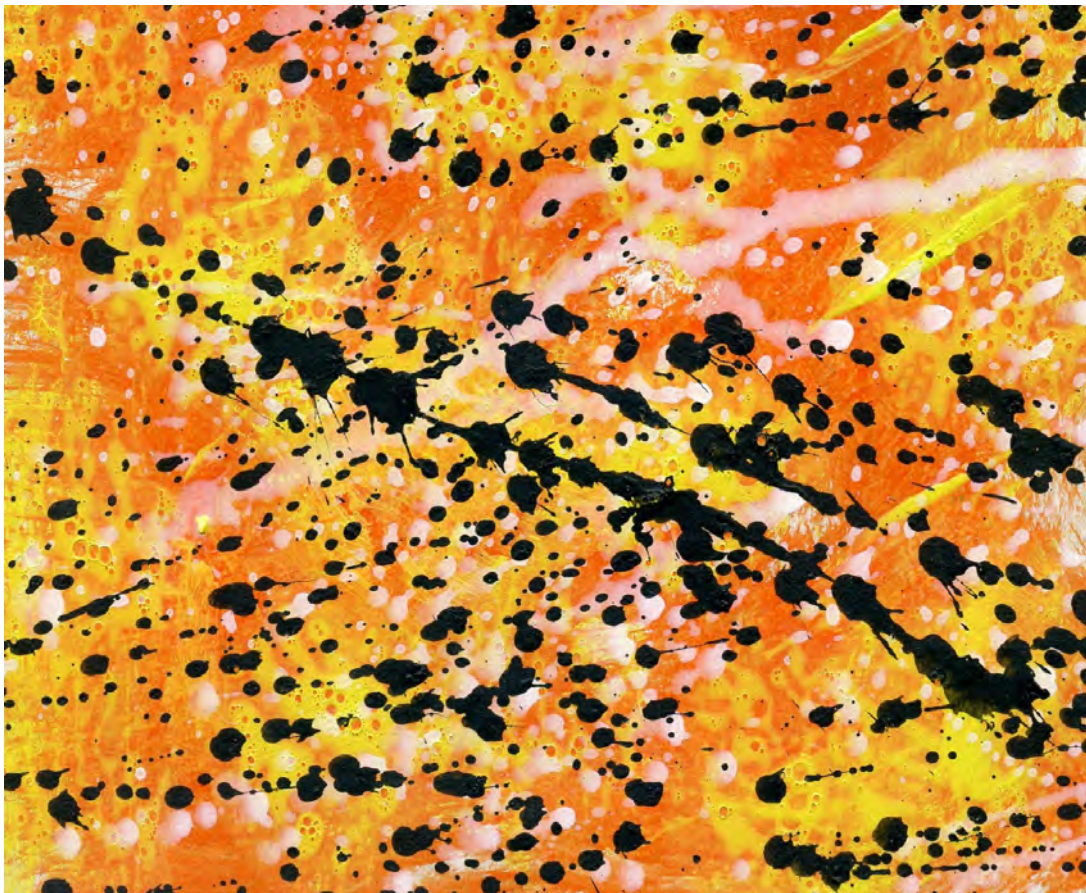
Ősz
kékje
keszkenő
látóhatár
hullámvonalán.

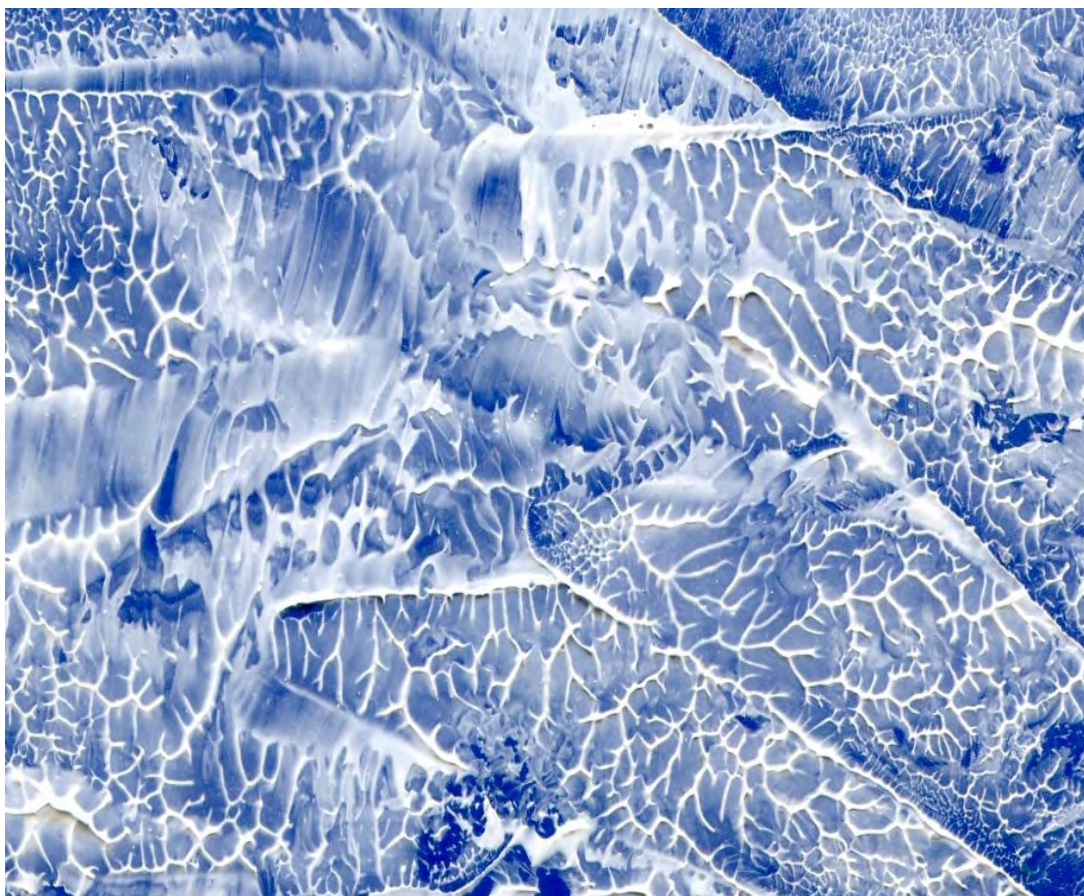
Domb
hátán
lombsátor
árnyékától
búcsúzik a nyár.

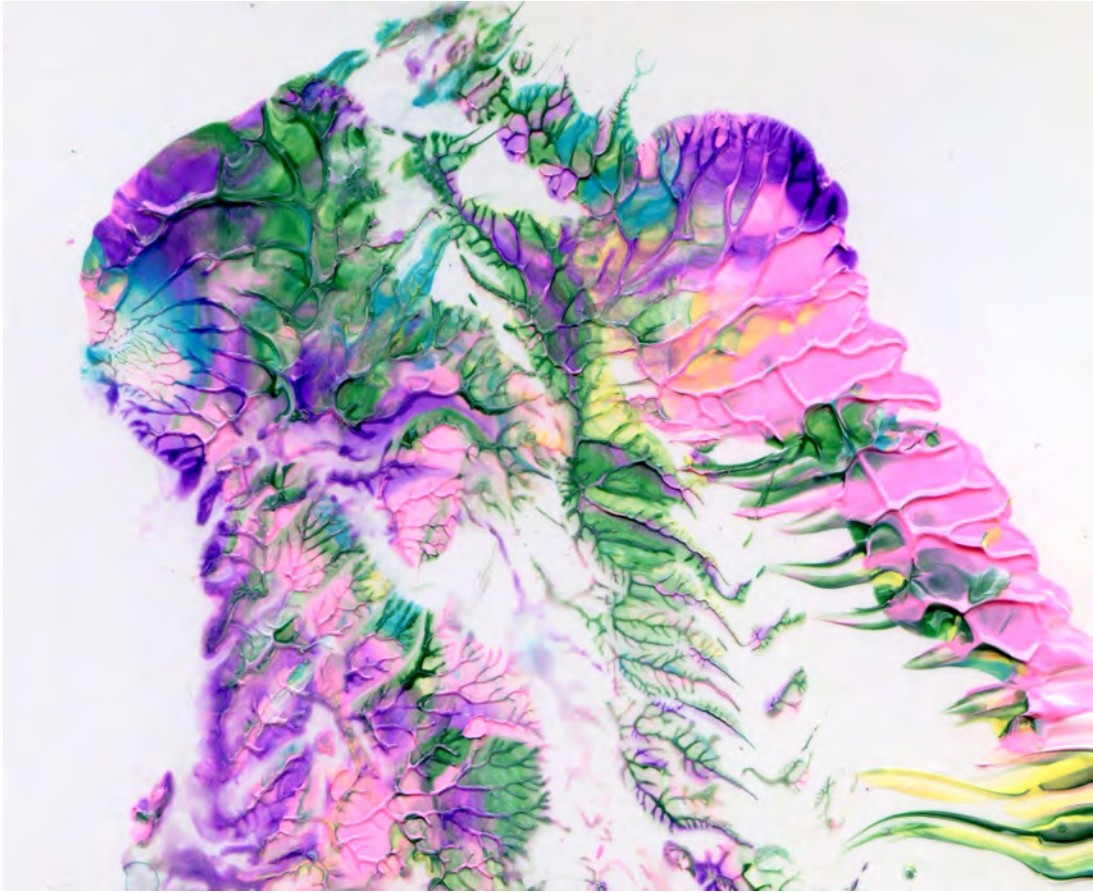
Szállj,
madár,
amerre
visz a szárnyad.
Fészked visszavár.

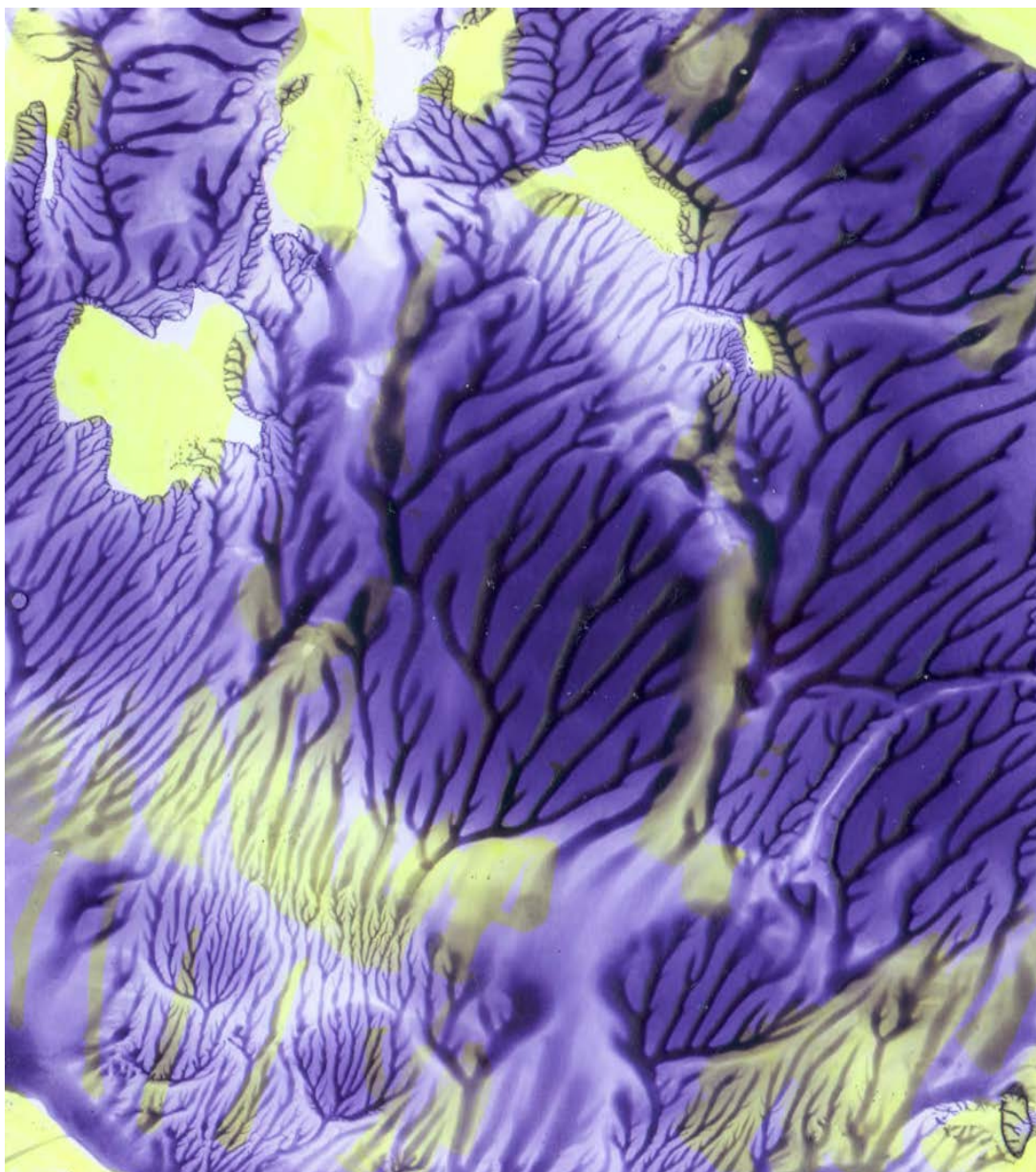
Kár! –
kiált
a varjú
a vonuló
vadlibák után.

Tél,
gyógyítsd
sebeit
a mezőnek
jó kenyéréért!

Képek: Horváth Piroska
Versek: M. Simon Katalin
Szerkesztés: Breuer Mária

Impressum

Copyright: © 2019 Horváth Piroska
© 2019 M. Simon Katalin